

UPyD, PP, ETA

EL DESARMAMENT TOTAL D'ETA
TINDRÀ CONSEQÜÈNCIES
CATASTRÒFIQUES EN
L'ARGUMENTARI DELS PARTITS
NACIONALISTES ESPANYOLS. EL
PRIMER PARTIT A PATIR-LES VA SER
UPYD. ARA LI TOCA AL PP DE RAJOY

Quan el dia 20 d'octubre de 2011 ETA va anunciar el "cessament definitiu de l'activitat armada", just aquell mateix dia, les expectatives polítiques d'UPyD van començar a declinar sense remei. UPyD no havia sorgit del no-res, sinó justament de les plataformes anti-ETA que va dissenyar i teledirigir el Ministeri de l'Interior en temps de Mayor Oreja per erosió el PNB, associant nacionalisme basc amb terrorisme i nacionalisme espanyol amb llibertat. L'operació va ser més sofisticada del que sembla. La primera víctima mortal d'ETA, el torturador i col·laborador del règim nazi a Irun, Melitón Manzanos, va passar a ser el *segon* de la llista: el primer mort no podia ser de cap manera un sinistre feixista! El relleu el va prendre un nadó de 22 mesos que va morir el 1960 en l'incendi d'una estació de trens de Guipúscoa. UPyD va néixer en aquell ambient d'impunitat dialèctica i de superioritat moral que només era possible amb els assassins del tret al clatell. En el moment de la seva rendició — les tardes de diumenge a la presó es fan molt llargues — les ostentacions verbals de Rosa Díez van començar a resultar impropis, més tard, vergonyoses. La coartada multiusos havia acabat.

Permetin-me un exemple perquè vegin que no exagero. Fa uns anys, Rosa Díez va dir que Zapatero "feia el gallec" i que Rajoy, directament, ho era. A alguns gallecs, aquella brometa primària no els va fer gràcia. En tot cas, es tractava només d'una ensopegada verbal sense importància, crec jo. L'interessant, allò significatiu, allò delatador, fou la increïble manera com va intentar justificar-se després: "Ofendre's per aquesta raó és una mostra d'intolerància, complex d'inferioritat o perturbació nacionalista". Aquesta resposta era plausible quan ETA ma-

FERRAN
SÁEZ MATEU

tava persones innocents i tot valia per aïllar-la. Després, però, una sortida de to d'aquesta mena resultava vergonyosa, especialment en boca d'una ex-consellera de turisme d'un Govern del PNB (suposo que allí es va imbuir d'aquesta mateixa "perturbació nacionalista").

A la primera gran campanya publicitària d'UPyD es veia el DNI de Rosa Díez al costat de la frase: "El que ens uneix". El que ens uneix és una pròtesi burocràtica creada el 1944 perquè la dictadura franquista controlés millor el personal? Realment aquest cartró plastificat és el que ens uneix? Aquesta patètica apel·lació al patriotisme administratiu només podia funcionar en temps foscos de trets i cotxes bomba. Després va deixar de col·lar. Aquesta història hauria de constituir

una lliçó per al PP de Mariano Rajoy, però, pel que sembla, aquest pobre home continua capficat en el seu còmode *don-tancredisme*. Fa uns dies, quan el que queda d'ETA —que és ben poca cosa, suposo— va dir que faria pública la localització dels amagatalls d'armes, al PP van sonar totes les alarmes. La vella coartada per esgrimir superioritats morals polivalents estava a punt de passar a millor vida. Rajoy estava manifestament empenyat. La seva fantasia era tenir ETA sota control, però sense que arribés a desaparèixer del tot, perquè això resultaria argumentalment catastròfic. De fet, una part important del discurs del PP quedaria inutilitzat, inservible. L'actitud de Rajoy escenificant una mena de fermesa contra el terrorisme esdevindrà absurda d'aquí a ben poc, quan ja no hi hagi cap indicatiu de terrorisme. Amb menys intensitat, els pot acabar passant el mateix que a UPyD.

Però hi ha una segona possibilitat que convé no descartar. Quan ETA estigui morta i enterrada, l'esquerra *abertzale* seguirà viva, i és probable que el lideratge d'Arnaldo Otegui quedi reforçat. Llavors la temptació serà molt gran: "aquests volen refundar ETA", "allò va ser una dissolució-trampa", etc. Aquest segon escenari, on es podria produir una lluita aferrissada contra una ETA imaginària, resultaria especialment manicomial. Crec que és el que acabarà passant. Tampoc és descartable que en les properes setmanes, els mateixos imitadors de Mortadel·lo i Filemó que han perpetrat els nyaps de l'Operació Catalunya intentin improvisar alguna nova rucada per vincular Arnaldo Otegui amb Estat Islàmic, o alguna cosa per l'estil. El que queda clar és que gaudirem de l'espectacle.

Escriptor i professor a la URL